

NUMMER 01 / 2010

mission

Glimtar från en djungelresa
En finlandssvensk piratkopia

FINSKA
MISSIONS-
SÄLLSKAPET

Finska Missionssällskapet

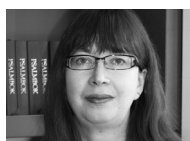
Besöksadress:
Observatoriegatan 18
00140 Helsingfors
Postadress:
PB 154
00141 Helsingfors
www.mission.fi/fms
fms@mission.fi
personlig e-post:
fornamn.efternamn@mission.fi

Chefredaktör:

Outi Laukkanen

Redaktör:

Joanna Lindén
ISSN 0357-296X
151. årgången

Tf chef för sv. sektionen

Outi Laukkanen
tfn 09-1297 265

**Missionspedagog
Camilla Skrifvars**

tfn 09-1297 360

**Sekreterare för barn-
och ungdomsarbetet
Carre Lönnqvist**

tfn 09-1297 263

**Understödskoordinatör
Britt-Helen Lindman**

tfn 09-1297 266

**Informatör
Joanna Lindén**

tfn 09-1297 264

**Byråsekreterare
Maria Westerling**

tfn 09-1297 282

Outi Laukkanen
skribenten är tf chef för svenska
sektionen vid Finska Missionssällskapet

LEDARE

Red misteriosa

När **Sigmund och Ingjerd Evensen** åkte till Papua Nya Guinea som missionärer, ville de lära sig den lokala kulturen från början, så som barn gör. På sätt och vis blev de som barn i en familj, fast de var fullvuxna människor. Ibland skulle de ha haft lust att börja ge goda råd, men de försökte behärska sig. De ville verkligen inte komma som besserwisser-missionärer till en kultur som de inte kände. De ville först lära känna kulturen och sedan samtala om seder och bruk. Man kan göra stor skada genom att styra och ställa och fördöma saker som man inte förstår.

Varför ska vi överhuvudtaget fara till Papua eller Sydamerika, föra dit skolor och läkare och det moderna samhället? Varför låter vi inte stenåldersmänniskorna leva lyckliga i sin värld? De lever på naturens villkor.

Det är inte romantiskt sommarstugeliv det är fråga om. Deras liv är hårt, många lider av undernäring, medellivslängden är låg. Hur många av oss skulle vilja leva i djungeln utan någon som helst sjukvård? Kanske fram till den första malarian eller ögoninflammationen.

Den moderna världen når alla människor på ett eller annat sätt, och vi kan ingenting åt det. Regnskogar huggs ner, exportväxter planteras i stället, guldgrävarna smutsar ner floderna, man letar efter olja och ädelstenar. De som gör det är oftast mera intresserade av pengar än olika stammars kulturer. I värsta fall drivs ursprungsbefolkningen bort från sina hem, utnyttjas som djur eller dödas. AIDS sprider sig effektivt p.g.a. ojämlikhet, våld och att sexualiteten är tabubelagd. Den ursprungliga befolkningen blir den understa kasten i samhället, samtidigt som andra gör sig rika på deras bekostnad. Om nu dessa människor har gått i skola och blivit förberedda för vad som väntar dem, har de kanske en möjlighet att försvara sig, eller åtminstone överleva, anpassa sig och uppskatta sin egen kultur när de ser att också missionärer uppskattar den. Det hoppas man i alla fall.

Det tyska missionärsbarnet Sabine Kuegler har skrivit en bok om sin uppväxttid på Papua, och en annan bok om hur hon som vuxen reste tillbaka och fick se förtrycket på sin älskade ö. Genom hennes upplevelser kan man få en inblick i livet på Papua och kanske börja förstå. När människorna långt borta blir levande för oss, kan vi engagera oss, välja vår livsstil så att andra inte behöver lida. Vi kan berätta för dem att också de är Guds barn. Den brasilianska teologen Ivone Gebara skildrar Gud som en red misteriosa, ett osynligt kärleksnät, som spänner sig över hela jorden. Vi kan vara med i nätet på våra egna platser och tillsammans se till att alla kan vara med, höra till och få hjälp vid behov.

”Låt oss alltid för dig verka,
tjäna dig, men ock varann,
så att allt vi gör får stärka
det som binder man vid man.
Ge oss mod till ädel strid
i en hård och söndrad tid.”

Visumsituationen

Visumsituationen i Ryssland har underlättats och Finska Missionssällskapets arbete torde normaliseras under vårens lopp.

Ledare för extremistgrupp ångar bombdåd

Den fängslade ledaren för Nepal Defence Army (NDA), RP Mainali, skickade ett brev till en månatlig kristen tidning i Nepal i januari. I sin skrivelse ber han om förlåtelse för det bombdåd NDA genomförde mot en katolsk kyrka i Katmandu i maj 2009. Tre människor dog och ett dussintals skadades i bombdådet. Hinduiska fundamentalister var kopplade till attacken. Mainali skriver i sitt brev att han önskar att alla religiösa samfund i Nepal skall kunna leva i fred. Ledaren för den nepalesiska militanta extremistgruppen sitter nu i fängelse och har regelbundet besökts av nepalesiska präster. I sitt brev uttrycker Mainali en djup ånger över attacken. NDA kämpar för ett återinförande av monarki i Nepal och proklamerandet av landet som en hinduisk nation.

Kristusfrimärke utkommer på Åland

Ålands post ger ut ett frimärke med Werner Elias Sallmans målning föreställande Kristus den 24 mars. Bilden härstammar från andra världskriget och har spridit sig över hela världen. Målningen vid namn "The Head of Christ" målades av konstnären Sallman 1941. Sallman var ättling till Ålandsemigranter och verkade i USA. Han blev speciellt känd för sina målningar föreställande Kristus. Reproduktioner av "Head of Christ" blev vanliga världen över på 1940-talet. Många soldater bar med sig en miniatyrversion av Sallmans målning under andra världskriget, antingen i fickan eller inuti en medaljong. Det kommer att tryckas 200 000 frimärken med motivet.

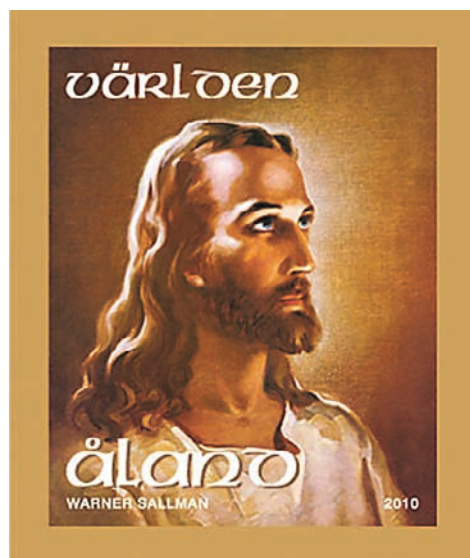

Bild: Wernet Elias Sallmans internationellt kända målning "The Head of Christ" från 1941 blir frimärke på Åland.

Evangelisation genom bibelkorrespondkurser i Pakistan

Församlingar i Borgå stift understöder ett projekt kring bibelkorrespondenskurser i Pakistan. Verksamheten planeras och styrs av Pakistan Bible Correspondence Institute, PBCI, som har fem kurscenter i Peshawar, Rawalpindi, Faisalabad, Karachi och Hyderabad Sindh. Visionen är att sprida budskapet om Gud och att sprida kunskapen om Guds Ord så vidsträckt att de som kommer till tro kan leda andra till frälsning. Målsättningen är att det till slut ska finnas en kristen på gångavstånd från en annan kristen i hela Pakistan.

Kurscentret i Peshawar är 22 år gammalt och har blivit utsatt för attacker och hotfulla telefonsamtal. Trots det fortsätter verksamheten. Närmare 850 människor studerade bibeln per korrespondens under år 2009. Centret i Peshawar ordnar också evangeliseringskampanjer ute i byarna och gör regelbundna besök i kvinnofängelset i Peshawar. Även regelbundna besök görs till fängelserna för män i Peshawar och Haripur. Petrus och Petalax församlingar stöder detta viktiga arbete.

Vardagslädje för funktionshindrade i Nepal

Unga och funktionshindrade nepaleser kan nu se fram emot givande aktiviteter och utbildning tack vare ett nytt verksamhetscentrum som invigdes i november i Katmandu. Vid centret får funktionshindrade människor möjligheten att utvecklas och lära sig nya färdigheter.

Indira Gurung, som själv är rullstolsbunden, har engagerat sig helhjärtat i verksamheten. Gurung har getts möjligheten tack vare stöd från Finska Missionssällskapet.

– Var och en av oss kan fungera om vi får möjlighet att studera och skaffa ett jobb, sade hon i invigningstalet.

Vid verksamhetscentret erbjuds blinda möjligheten att läsa. Datorer och instrument finns tillgängliga för ungdomarna. Det ordnas kurser i bland annat datahantering och matlagning. De unga kan också lära sig grunderna i sjukvård och juridik och delta i sportaktiviteter. Ett omfattande bibliotek ställs till deras förfogande.

Det nya verksamhetscentret stöds av Finska Missionssällskapet och organisationen Forward Looking. FMS stöder 250 unga studenter i Nepal.

Verksamhetscentrets band uppträdde vid invigningen i Katmandu.

Glad och missionärvälsignad Outi Laukkanen på missionsfesten i Tammerfors sommaren 2009. Bild: Jarmo Kulonen

Outi Laukkanen:

Äkta finlandssvensk piratkopia

Man kan inte tro att flytande svenska talande tf chef på svenska sektionen, pastor Outi Laukkanen är född i Uleåborg, har bott på landet i Kempele och talar finska som modersmål. Vilken är hennes identitet? ”Du är en finlandssvensk piratkopia”, sa en kollega.

Under vårens lopp skall Outi resa till Taiwan som missionär. Efter jobbet sitter hon på språkkurs i kinesiska. Det är bara början. I Taiwan fortsätter studierna i två år.

– Det är lättare att fortsätta med språkstudierna där, om man redan har någon uppfattning om hur språket fungerar. Uttalet är svårt, speciellt de många s-ljuden och att skriva är ett stort mysterium. Uttalet är betydligt svårare än i japanskan. Japanska språket är som finska, klart och redigt. Mina kunskaper i japanska är nog ganska anspråkslösa, jag kan bara läsa barnböcker.

Tyska och engelska klarar hon bra, likaså italienska obehindrat. Spanskan har rostat men franska kan hon så pass mycket att hon kan tala med folk och läsa tidningar.

Intresset för språk går i släkten. Farbröderna läste tyska och engelska för nöjes skull, av purt intresse, utan att nödvändigtvis behöva språket i framtiden.

Bokmal

– Jag har alltid tyckt om att läsa. Jag läste det jag kom över som liten: Montgomerys *Emily-* och *Anna*-böcker och *Jordbrukarens handbok*, en bok som jag hittade i min farbrors bokhylla, skrattar Outi. Under skoltiden var lektyren mest Bibeln och läxorna, faktaböcker och deckare. Pappa, som var folkskollärare, bekantade mig med finska klassiker. Mamma var sjuksköterska.

– Jag gillar böcker som handlar om människornas liv i olika länder, kulturmöten, relationer: Vikram Seths *En lämplig ung man*, Amy Tans böcker. Merete Mazzarella är just nu aktuell. Outi rekommenderar också gamla engelska klassiker som Jane Austen, systrarna Brontë och George Elliots *Middlemarch*, Jung Changs *Vilda svanar* och Herman Hesses *Stäppvargen*.

– Merete Mazzarella har sagt: ”Att läsa skönlitteratur är ett utmärkt sätt att gå i dialog med det annorlunda tänkande.”

Entusiastisk i femte väckelsen

Kristen tro har alltid hört till familjens liv. Man lyssnade till radioandakter och farföräldrarna sjöng i kyrkokören. Familjen hörde inte till någon väckelserörelse, utan var s.k. ”vanligt kyrkfolk”.

I gymnasiet kom Outi med i femte väckelsen. Med en ung människas iver delade hon ut traktater och försökte omvända folk på gatan. Under denna period blev en del av hennes dåvarande intressen synd, t.ex. karate. Det fanns klara regler på vad man fick och inte fick göra.

Nya färdigheter efter missionskursen: filering av Borgåabborrar.
Bilder: Outi Laukkanens bildarkiv

”

Tyska och engelska klarar hon bra, likaså italienska obehindrat. Spanskan har rostat men franska kan hon så pass mycket att hon kan tala med folk och läsa tidningar. Japanska språket är som finska, klart och redigt.

Trädgården ger skörd hela sommaren.
Bild: Outi Laukkanens bildarkiv

En människa behöver odla potatis och morötter. Jag älskar att plocka svamp, men tycker inte om att äta dem.

Exotiska Åbo

Efter studentexamen visste Outi Laukkanen inte riktigt vad hon skulle börja studera, så hon sökte till medicinska fakulteten, skandinaviska språk och till teologicum. Hon kom in i alla.

– Jag valde slutligen teologi. Det valet kom inifrån. Ingen hade sagt åt mig: Börja studera teologi. Så fick jag ju klassisk grekiska och hebreiska på köpet. Jag har aldrig varit bra på matematiska ämnen. Att bosätta sig i Åbo innebar en stor omvälvning i mitt liv. Åbo var exotiskt.

Outi trivdes så bra i Åbo och vid Åbo Akademi att de oroliga föräldrarna till sist ringde och frågade hur hon hade det, då hon inte alls låtit höra av sig.

– Men jag hade ju ingen speciell orsak att ringa, skrattar Outi. Allt var ok.

Hon hittade sitt andliga hem först i Studentmissionen, senare i KSÅA (Kristliga studenter vid Åbo Akademi). Under fritiden jobbade hon i Stockholm inom sjukhusservicen, var sommarteolog i Mariehamn, interrailade, sjöng i Florakören och tog sånglektioner.

...med speciell hänsyn till leviratsäktenskapet

Under studietiden förändrades det mesta, också Outis religiösa tänkande.

– Då man får mera kunskaper förändras ens tänkesätt. Min konservativa iver hade blivit väldigt överdriven och snäv. Den här förändringsprocessen satte igång redan i Stockholm, där det inte fanns gruppptryck.

På studiernas slutraka sökte Outi stipendium till Tyskland. Då det inte lyckades

reste hon till Israel och arbetade på en kibbutz.

– Det var en parentes. Jag plockade äpplen, skalade potatis, men lärde mig ingen hebreiska, för på kibbutzen fanns bara finnar från finska glesbygden.

Senare skickade Outi sin stipendieansökan på nytt och lyckades. Hon anpassade sig väl till livet i Tyskland och slutförde sin gradu i Münster. Ämnet var *Genesis 38, Juda och Tamar, med speciell hänsyn till leviratsäktenskapet*. Skraddarsytt ämne för framtida församlingsarbete i Taiwan?

Outis studier inföll under den värsta kvinnoprästdebatten. Studeranden, som motsatte sig kvinnliga präster, men som ändå tvingades att delta i de praktiska övningarna, satt längst bak i kyrkan och läste Kalle Anka i protest.

– Då beslöt jag att jag vill bli präst, konstaterar Outi.

På trettondagen 1991, efter tio års studier prästvigdes Outi Laukkanen tillsammans med **Kurt Edlund** i Borgå domkyrka.

– Jag tänkte att jag skulle passa som skärgårdspräst eller sjukhuspräst. Men det blev Esbo i 18 år.

Kock på finska restaurangen i Kaoshiung?

Mission hade intresserat Outi Laukkanen sedan barndomen. Hon gick preliminärutbildningen och hennes vän **Carre Lönnqvist** vid Finska Missions­sällskapet bad henne söka till missionärsutbildningen.

Outi hade tidigare varit på besök i Kaoshiung i Taiwan och fascinerats av kinesisk kultur. I Kaoshiung drev Finska Missions­sällskapet missionärer på den tiden en

finsk restaurang och Outi tänkte att som kock på restaurangen skulle hon ha möjlighet att tala med folk. Restaurang blir det emellertid inte för pastor Laukkanen. Outis blivande arbete kommer att handla om församlingsarbete. Där kan hon utnyttja sitt intresse för religion och kultur.

Tabernakel i nya landskap

– Jag är ingen lärartyp och därför har konfirmerationsläger aldrig varit mitt drömjobb. Men jag vill fortsätta att jobba i församlingen. Jag har ännu tid och möjlighet att byta jobb och lära mig något nytt.

Det blir också paus från sommarstugan.

– Jag köpte en stuga för att komma närmare naturen. En människa behöver odla potatis och morötter. Jag älskar att plocka svamp, men tycker inte om att äta dem.

Vad var det som en kinesisk tänkare sade: Det viktigaste är trädgårdsodling och inte ens det är så särskilt viktigt.

Men det blir ingen paus från fördjupning i Bibelns hemligheter.

– Då jag var 11 år började jag läsa Bibeln systematiskt från 1 Moseboken. Pappa såg mig och frågade vad jag läste. Jag hade hunnit till 2 Mosebokens 38 kapitel och svarade: Ilmestysmajan rakentaminen ja siihen käytettyjen metallien määrä. (Byggandet av tabernaklet och mängden metaller som användes för det).

Ann-Christine Martinen skribenten är fil.mag. och har vid årsskiftet gått i pension från sin informatörstjänst vid Finska Missions­sällskapet.

>> VÄRT ATT VETA

Visste du att fyrverkerierna uppfanns i Kina?

Det längsta giftermålet varade i 86 år mellan ett par i Taiwan. Paret hade sammanlagt över hundra barn, barnbarn och barnbarnsbarn.

Många kineser smaskar och sörplar friskt när de äter. Att hålla munnen stängd när man tuggar sin mat är inte en dygd i Kina. Det skall höras att maten smakar bra när man äter!

Det finns tusentals växter i världen, men bara 12 av dem står för 80 procent av vår mat: banan, batat, durra, majs, maniok, korn, potatis, ris, soja, sockerbeta, sockerrör och vete.

99 procent av världens mödradödlighet finns i u-länderna: där dör en kvinna varje minut, året om på grund av många graviditeter, undernäring, alltför ung ålder m.m.

I trakten kring Delhi, Indien får spädbarn i sig 12 gånger den tillåtna mängden DDT, eftersom mammorna kommer i kontakt med DDT via jordbruket. I många länder är DDT idag förbjudet p.g.a. att det är så giftigt.

En fjärdedel av världens befolkning har ingen elektricitet. Många kvinnor i u-länder gör mat på en öppen eld i hus utan skorstenar och drar in rök i lungorna. Om en kvinna sitter en hel dag vid en öppen spis inomhus motsvarar det att röka 400 cigaretter.

Av fattigdom dör årligen 18 miljoner människor. Detta motsvarar 100 medelstora flygplan, med 500 passagerare i varje, som kraschar varje dag.

I början på 1990-talet var mäns förväntade livslängd bland afro-amerikaner i Harlem i New York lägre än mäns förväntade livslängd i Bangladesh eller Sudan.

*Källor: Gender and Development, Janet Henshall Momsen. Does Aid Really Work, Roger C. Riddell, Kehityksmaatutkimuksen perusteet
<http://www.phillipsmedia.se/artikelbank>
<http://www.mjardevi.com>
<http://193.180.247.45>*

>> CITATET

*Ge oss ännu ett nådens år,
en rad av dagar att använda,
för godhets skull där mörkret råder
de många milda ljusen tända.*

Birgit Karlsson

Seppo Rissanen
skribenten är direktor
för Finska Missionssällskapet

Framåt

DIREKTORNS HÖRNA

Vi har lämnat bakom oss firandet av Finska Missionssällskapets jubileumsår. Jag kan försäkra alla läsare att det har varit ett gigantiskt evenemang. Under året arrangerades ett stort antal riksomfattande missionsfester i Helsingfors, Tammerfors och Jyväskylä, men också fester i alla stift och många församlingar. För jubileumsåret producerades mycket tryckt material, musik och teater. I centrum av firandet var naturligtvis mässan, ty mission utgår från den treenige Gudens kärlek, som han har visat oss i Kristus.

Det hade varit omöjligt att förverkliga jubileumsåret utan hjälp från er i församlingarna. Tack för allt som ni har gjort! På detta sätt kunde vi också visa att vi tillsammans alltid kan göra mera än ensam. Det är ju också en viktig dimension inom mission. Gud kallar oss till sitt rike för att arbeta som en lem i Kristi kropp. År 2010 kommer vi att minnas den historiska missionskonferensen som hölls i Edinburgh i år 1910. Det var just denna missionskonferens, som gav en viktig signal till kyrkorna: vi skall föra evangeliet till alla folk och göra det tillsammans som en enig Kristi kyrka.

Arbetet fortsätter. Enligt den nya strategin för Finska Missionssällskapet skall vi rikta vårt arbete ännu mera än tidigare till Asien och till dem som ännu lever utanför kyrkornas gemenskap. Vi måste speciellt ta i beaktande att de utstötta alltid har svårast att komma in i en trosgemenskap, därför att de har glömts bort av andra.

Vi skall fortsätta, som alltid, att tillsammans med kyrkorna sprida evangeliets ord, göra goda gärningar för våra nästa och kalla alla till församlingsgemenskapen. Vi skall också fortsätta att sända missionärer. De behövs fortfarande i olika delar av världen. Det nya är att vi kommer att ta den förändrade situationen i hemlandet på allvar. Som en följd av globaliseringen, mottar också Finland invandrare som inte är kristna. I samarbete med våra församlingar skall vi utreda, på vilket sätt vi kan hjälpa dem i det här läget och välkomna också invandrare till församlingen.

När denna tidning kommer ut har vår svenska informatör, Ann-Christine Marttinen gått i pension. Hon har gjort ett väldigt viktigt arbete vid Finska Missionssällskapet i många årtionden. Vi tackar henne hjärtligt och önskar vår Himmelske Faders välsignelse för de kommande åren.

Vi står inför nya utmaningar. Vi går framåt i tron att vår Gud skall leda oss på den goda vägen.

Skärpta blivande ledare tar teologikursen på allvar.

Församlingarna växer – var är prästerna?

Den evangeliska Mekane Yesuskirken i Etiopien är Afrikas största och världens näst största lutherska kyrka efter Svenska kyrkan. Den har ca 6 200 församlingar och ett medlemsantal på 4,8 miljoner. Den lutherska kyrkans medlemsantal i Etiopien överstiger alltså nu medlemsantalet i Evangelisk-lutherska kyrkan i Finland. Antalet troende växer konstant.

Kyrkans tillväxt beror på ett omfattande evangeliseringsarbete, karismatisk förkunnelse och stor lekmanaktivitet. Men i en kraftigt expanderande kyrka lider församlingarna ofta av personalbrist. Kyrkan har endast 1814 präster och 2144 evangelister.

Finska Missionssällskapet har varit verksamt i Etiopien sedan år 1968 och samarbetar nu med Mekane Yesuskirken.

Ledarskapsutbildningen populär

Synoden Illubabor Bethel är en av de snabbast växande synoderna inom Mekane Yesuskirken. Det växande antalet lekmän som arbetar i församlingarna saknar teologisk utbildning. Därför ordnas nu korta kurser i ledarskap och teologi för de lekmän som verkar som predikanter, evangelister och äldste. Synoden står för utbildning och bispisning, församlingarna för resekostnaderna. Målet med kurserna är att öka ledarnas kunskaper så att församlingsmedlemmarna kan växa till i tro. På lång sikt strävar man efter att församlingarna ska bli självförsörjande.

Ato Tamiru Liben är lärare och lekmanpredikant i sin församling.

– Församlingarna väljer sina äldste för två år i gången, berättar Tamiru Liben. Många av dem är begåvade ledare, men saknar utbildning. Genom ledarskapskurserna får de nu skolning två gånger i året. Resultatet syns redan nu i församlingarna: man satsar tid på

att ordentligt planera och utvärdera arbetet. Allt flera kvinnor och ungdomar är med i beslutsfattandet.

Konfliktlösning och interna flyktingar

Också en del församlingsäldste har gått kurser i teologi och kan nu verka som predikanter tills församlingarna får egna, utbildade präster. På kurserna får de också färdigheter att lösa konflikter som uppstår inom familj och släkt samt mellan olika religiösa och etniska grupper på området.

På grund av torkan och bristen på mat får Illubabor Bethel ta emot mycket flyktingar från sydvästra Etiopien. Detta ökar efterfrågan på evangelister som kan arbeta bland interna flyktingar. Lekmannaevangelister får genom kurserna teologiska kunskaper och blir bättre rustade att evangelisera bland människor som inte ännu har hört budskapet om Jesus Kristus.

Praktisk teologi för denna värld

Utbildningen fokuserar inte bara på det rike som skall komma, den tar också upp ämnen som är väsentliga i den här världen, bland annat ekonomi och utbildning. Målet är att församlingsaktiva allt mer ska ta ansvar för församlingens ekonomi och öka självförsörjningsgraden.

– För mig utgör kurserna i ledarskap och teologi ryggraden i församlingarnas verksamhet. Så länge som lekmännen saknar utbildning kan församlingen inte bära ansvar för verksamheten, säger Ato Tamiru.

– Kurserna lär ut hur man ska förbereda och genomföra en gudstjänst, säger pastor **Chali Tingirtu**, föreståndare för en församling i Hurumu prosteri. Även om över hälften av våra församlingar och predikoplatser saknar predikanter, ordnas det ändå gudstjänster varje söndag. Medlemsantalet växer hela tiden. Men den andliga tillväxten lider då det inte finns tillräckligt med pastorer. Tack vare kurserna kan lekmännen tackla villoläror och falska profeter och ge bibelundervisning åt människor som nyss kommit till tro.

– Så vitt jag vet ordnar lekmännen gudstjänster som faller in under kyrkans motto: ”Tjäna hela människan”, berättar pastor **Amana Burayou**, ledare för en av församlingarna i Hurumu prosteri.

Församlingsföreståndaren, pastor **Berhanu Yadeta**, ser många fördelar med kurserna. De ger teologiska kunskaper, insikter i ekonomi och självförsörjning samt kapacitet att lösa konflikter mellan olika grupperingar.

– Tack vare kurserna i teologi och ledarskap har ekonomin i församlingarna blivit bättre. Många av församlingsmedlemmarna har fått en positivare attityd gentemot olika organ inom synoden. Fattigdomen är fortfarande vårt största problem, men nu är församlingsmedlemmarna mer viliga att betala pastorernas löner och renovering av kyrkor. Många församlingsmedlemmar har insett vikten av att ha Guds ord som rättesnöre i sina liv.

Kaffeodling och uthyrning

I Etiopien arbetar två finlandssvenska missionärer från Finska Missionssällskapet, **Christine Björkskog** och **Silva Lahti**.

– Vår synod har 15 församlingar av vilka tre har egen präst. De andra församlingarna leds av evangelister. För att en församling ska kunna bildas måste den ha ett visst antal medlemmar och kunna visa upp att de har en sådan ekonomi att de kan betala lön åt en evangelist. Det skulle behövas fler präster, men de ska ju också ha lön, berättar Christine Björkskog.

– Många församlingar försöker hitta inkomstbringande aktiviteter för att få sin ekonomi att flyta, fortsätter Christine. Någon har kaffeodlingar, andra hyr ut lokaler åt företag. Alla församlingar funderar på hur de kan bli självförsörjande. Vissa församlingar har kommit längre i processen än andra. Etiopien är fattigt. Landets ekonomi är trängd och priserna har rakat i höjden. Det är svårt för enskilda, ofta fattiga församlingsbor att bidra till den inkomst församlingarna behöver.

Britt-Helen Lindman
skribenten är understödskoordinator vid
Finska Missionssällskapet

Ato Tamiru Liben

Berhanu Yadeta

Amana Burayou

Chali Tingirtu

Ge en gåva till fasteinsamlingen!

Fasteinsamlingen 2010 stöder självförvaltning och ekonomi inom kyrkorna i Etiopien, Tanzania och övriga länder där Finska Missionssällskapet verkar. Om du inte får Finska Missionssällskapets insamlingsbrev på posten, kan du ge en gåva via Sampo 800014-161130. Skriv F2010 i meddelanderutan.

Ett stort tack för din gåva!

I naturen ut vi gå... Lolan Broända från Nykarleby leder meditativa vandrare genom skog och mark. Bilder: Gun-Lis Smeds

Övre bilden: Nina Plogman t.h. hälsar Britta Harald och Bodil Nyström välkomna. Nedre bilden: Karin Saarukka, Nedervetil och missionär Carola Salo-Back diskuterar Taiwan.

”Missionsträffen” sprider sig

I Nykarleby församling har vi upplevt, som i många andra församlingar, att det är svårt att nå de yngre med mission. Symötesverksamheten lockar inte. Det var dags att förverkliga en tanke som jag länge grunnat på.

Hösten 2003, efter att Nykarleby församling varit värd för Finska Missionssällskapets sommarfest, startade vi ”missionsträffen”, temakvällar om mission en gång i månaden. Målgruppen var yngre samt nyblivna pensionärer. Det var en anspråkslös början; första terminen var vi endast 3-5 personer, men de var motiverade och ville fortsätta. Småningom blev vi flera och nu är vi 8-15 deltagare. Bland de yngre finns sådana som har skiftesarbete och kan därför inte alltid delta. För mig som arrangör har deras intresse varit inspirerande och ett bevis på att man kan vara en del av en grupp fast man inte alltid har möjlighet att delta.

Vi börjar med servering, där vi får prata av oss. Programmet börjar med det som är aktuellt och fortsätter med kvällens tema. Vi kan ha en gäst eller bekanta oss med ett missionsfält, speciellt ett sådant där vi har svenska missionärer. Vi använder material som finns att tillgå och tar del av missionsbrev. Kvällen avslutas med andakt och bön. Gruppen deltar också i andra missionsevenemang i församlingen, gör bl.a. sillsallad till julauktionen.

Vid missionsfesten i Pernå 2008 fann **Helena Söderbacka** från vår församling och **Nina Plogman** från Nedervetil varandra. Nina blev tänd på ”missionsträffen” och senaste år startade hon en motsvarande grupp i Nedervetil. Vi håller kontakt och det fina är att båda församlingarna har **Carola och Lars Back** som avtalsmissionärer.

Nu har vi haft en gemensam avspark inför hösten tillsammans med Carola och Lars. Vi nykarlebybor var inbjudna till Nedervetil den 26 augusti. Kvällen började med en fin mediativ vandring längs en skogsstig. Sedan följde servering, lotteri, samtal och sång. Carola och Lars berättade om sitt arbete på Taiwan: det aktuella var den stora tyfonen och dess följder för landet och människorna. De berättade också om sina kinesiska vänner som de arbetat med i Jerusalem. Carola och Lars har fortsatt att hålla kontakt med dem, hälsat på hos dem i Kina och stött dem i deras tro. Kvällen avslutades med andakt och psalmen ”Bred dina vida vingar o Jesus över mig.”

Augustimörkret hade sänkt sig över nejden då vi styrde hemåt. Det kändes så varmt och gott i våra hjärtan för den gemenskap vi fått dela. Vi missionsfolk behöver varandra för att få stöd och fortsatt uppmuntran då vi arbetar vidare. Verket är Guds, vi är Hans medarbetare.

Gun-Lis Smeds

Maja Haikolas minnesfond

Kom ihåg dina vänner på bemarkelsedagen eller hedra de bortgångnas minne genom en gåva till Paulinum prästseminarium i Namibia. Den valbara summan betalas till Maja Haikolas minnesfond, Sampo 800014-161130, skriv MAJA i meddelanderutan.

Vill du få hälsningen publicerad i Mission, kontakta Finska Missionssällskapets svenska sektion, tfn 09-1297 282. Hälsningar till följande nummer av Mission, som utkommer i april, skall vara redaktionen till handa senast den 15 mars 2010.

Margaret Haikolas minne hedras med stor tacksamhet av vännerna **Ulla Hannus, Kerstin Haldin-Rönn och Bengt-Eric Rönn**. Med sina underbara blomsterkort skänkte hon glädje här hemma och i Namibia.

Joanna Lindén ny informatör

Joanna Lindén har inlett sitt arbete som svensk informatör vid Finska Missionssällskapet. Hon efterträder Ann-Christine Marttinen. Lindén utexamineras som filosofie magister i konvetenskap från Åbo Akademi i slutet av januari.

– Kombinationen av konvetenskap och journalistik har ofta visat sig vara lyckad, speciellt inom kommunikation där det visuella kunnandet är viktigt, säger Lindén.

Lindén har flera års erfarenhet av journalistiken, främst från dagstidningsbranschen. Hon har verkat som redaktör vid Meddelanden från Åbo Akademi, Österbottens Tidning och Åbo Underrättelser. Hon har också frilansat som fotograf och journalist.

Lindén har bott, studerat och arbetat i Peru under åren 2006-2008. Efter att ha studerat journalistik ett år i Lima började hon arbeta som kommunikationskoordinator vid Lutheran World Relief (LWR) i Perus huvudstad. Innan dess praktiserade Lindén vid Kyrkans Utlandshjälp i Lima.

– Som kommunikationskoordinator för LWR i den Andinska Regionen vistades jag ofta på fältet och fick besöka de människor som gynnades av bistånds- och utvecklingsprojekten. När jag inledde arbetet vid LWR 2007 besökte jag vid flera tillfällen jordbävningsdrabbade, isolerade områden. Jag gavs möjligheten att möta utsatta människorna i deras vardag och i ord och bild informera om deras behov och förhoppningar, direkt till de människor som understöder utvecklingsprojekten. Hjälpen nådde fram från medmänniska till medmänniska.

Camilla Skrifvars
skribenten är missionspedagog vid
Finska Missionssällskapet

Glädjespridare

KRÖNIKA

Mina två kolleger och jag satt på metron på väg hem efter ett missionsevenemang. Vi var på gott humör, pratade och skrattade. Vi hade så roligt att vi höll på att missa hållplatsen där två av oss skulle stiga av. Den tredje av oss reste vidare en station till. När hon steg av sade en man:

Jag blev på så gott humör när jag såg hur ni skrattade. Ni var riktiga ilopillerit.

Det finns ingen riktigt bra översättning av ordet ilopilleri till svenska. Glädjespridare kommer kanske närmast. Att kallas ilopilleri känns ganska bra. Ingen av oss tre, som satt där på metron, hade ägnat en tanke åt att vi kanske spred vår glädje vidare till andra.

Tankarna vandrar vidare till alla glädjespridare som jag möter i mitt jobb. Det är barn, som jag möter på missionsutställningarna och som glada och ivriga följer med berättelserna och kommer med egna inlägg. Det är ungdomar på Ungdomens kyrkodagar och på Höstdagarna i Tammerfors. De är unga vuxna på Finska Missionssällskapets preliminärutbildning, ungdomar under olika weekender och ungdomar i församlingarna. Alla ställer frågor och diskuterar. De lackar naglar, masserar och är kreativa i sitt sätt att jobba för missionen.

Och så har vi dem, som är aktiva inom missionssyfsöreningar och missionsgrupper i församlingarna, kvinnor och män som troget under många år har jobbat för missionen.

Kanske är det så att ni som känner igen er i någon av dessa grupper sällan ser er själva som glädjespridare. Men det är just det ni är. Er glädje och iver sprider sig inte bara till mig, som möter er. Er glädje sprider sig långt utanför vårt lands gränser till de människor runt om i världen som nås av resultatet av er glädje, iver, trofasthet, ert engagemang och era böner. Ni är verkliga ilopillerit.

Jag har också förmånen att få möta glädjespridare från andra länder, kulturer och kyrkor. Under en kaffepaus på Finska Missionssällskapets kontor hade vi fyra gäster från Namibia. Mitt i den mörka vinterdagen fick de hela personalen att dansa och sjunga. Från den kaffepausen återvände kollegerna leende till sina arbetsrum och möten.

Jag är oerhört tacksam över att ha ett jobb där jag tillsammans med andra får vara med och förmedla glädjen till medmänniskor runtom i vår värld. Sådär i början av året tänker jag på Jesu egna ord:

– Ge som gåva, vad ni fått som gåva!

Glimtar från en djungelresa

Ordet Papua Nya Guinea får människorna att tänka på något vilt, primitivt och våldsamt. Det märkte jag i somras, då jag berättade för mina bekanta vart jag är på väg på en två veckors studieresa. Djungel och människoätare började genast flimra för deras ögon.

En bekant citerade statistik om att huvudstaden Port Moresby var en av världens mest våldsamma städer. Min bror, som arbetar inom bankväsendet, visste berätta att Papua Nya Guinea var ett av de få länder dit hans arbetsgivare inte tillåter tjänstemännen att resa.

Verkligheten är inte så dystert som den ser

ut. Visst stämmer det att man inte gärna går på promenad på gatorna i Port Moresby. De lokala tidningarna skriver nog om rån, våldtäkt och våld i hemmen. Men jag önskar att jag på något sätt kunde förändra den bild, som hindrar oss att se verkligheten bakom allt detta onda. I byarna träffade jag en aning blyga, men gästvänliga människor.

I Papua Nya Guinea talas ca 800 olika språk. Hur kan en så liten ö ha så många olika folk och kulturer och inte ha ett gemensamt språk? Då jag besökte Papua Nya Guinea förstod jag. Terrängen är svårframkomlig. I landet finns endast ett fåtal vägar som man kan köra med bil. Inte ens mellan de största städerna finns det vägar, utan man måste flyga. Isoleringen har bevarat språken och kulturerna.

Naturen är fascinerande: klart havsvatten

vid kusten, sjöstjärnor och snäckor, ett riktigt snorklarnas och dykarnas paradiset. I inlandet finns mäktiga berg. Vid kusten är det omöjligt att sova utan fläkt, på högländet behövs yllesockor. Överallt finns färggranna, underbara blommor, som papuanerna binder till vackra dekorationer. Djungelknivarna hör till standardutrustningen och används av både män, kvinnor och småbarn.

Livsrytmen är långsam och tidtabellerna flexibla, om de över huvudtaget finns. Ett exempel: Vi gick in på en restaurang med familjen Kolkka, Tero Norjanen och Eeva-Maria Stayton. Vi kom in, men det såg väldigt tomt och öde ut. Var restaurangen öppen? Ägaren kom fram till oss och sade att kocken hade kvällsledigt, men han går efter en annan kock. Vi hade inte hjärta att byta restaurang. Om en stund kom en glad

restaurangägare med en citronsur kock. Skulle kocken hämnas på oss genom att koka dålig mat? Nej, maten smakade utmärkt.

Papua Nya Guinea har många naturrikedomar: guld, koppar och olja. Men rikedomen har inte kommit invånarna till godo utan gagnar utländska businessmän, som funnits i rätt tid på rätt plats. Fast folket är fattigt finns det inga tiggare på gatorna. En stor del av människorna lever i naturhushållning. Det finns frukt och grönsaker och himlen ger rikligt med regn. Varför kräva mer än man behöver, varför arbeta och springa efter pengar, då man får mat i munnen från egen gård. Skulle människorna vara lyckligare, om vi andra skulle ha lämnat dem i fred?

Det finns inget entydigt svar på den frågan. Trots att livet på allt sätt verkar vara i sin ordning, kan sanningen vara ganska grym. Blodshämnd är fortfarande en verklighet. Vår kusk Pekka Laihia varnade oss: Om vi krockade får vi inte stanna, utan bör köra till närmaste polisstation. I landet där begreppet förlåtelse är främmande kan man inte klara av dy-

lika situationer genom att tala eller betala. Om ett husdjur eller en människa är involverad i krocken hämnas man i värsta fall på kusen eller passagerarna. Budskapet om nåd och förlåtelse behövs.

Då jag återvände från Papua Nya Guinea frågade folk vad som främst hade fastnat i mitt minne. Jag kunde inte svara. Det var små och stora minnesbilder: en vaccinationsresa till en liten by, flygfiskarna på vår havsresa till Djaul, aftonandakt under stjärnhimlen... Kanske var det viktigaste det allvar med vilket våra missionärer engagerade sig i översättningsarbetet, i en mycket utmanande miljö.

Det är inte lite det, sett från en kontorsrättas synvinkel.

Text och bilder: Riitta Lehtola
skribenten är understödskoordinator
vid Finska Missionssällskapet

Borgrock

Den 27.3 är det äntligen dags igen. Domprosteriet inbjuder till Borgrocksfestival med häftig musik med kristna förtecken. Detta år uppträder banden Bob K (Sverige), Lotus (Finland) och Kevin Max (USA). Festivalen hålls i Idrottshallen i Borgå. Biljettförsäljningen (10 eur) inleds kl. 18 och konserten kör igång kl 19. Intäkterna från caféet i Idrottshallen går till Finska Missionssällskapets arbete. Målet bestäms tillsammans med domprosteriets hjälpledare, som förbereder festivalen under ett veckoslutsläger 16-17.1.

På festivallördagen finns det möjlighet för församlingsgrupper att hålla egna hjälpledarskolningspass i Svenska församlingshemmet i Borgå, på promenadavstånd från festivalen. Hjälpledargrupperna får dessutom en möjlighet att höra Torgny Wirén tala i församlingshemmet.

Grupperna skall anmäla sig för utrymme och lunch. Mera info: **Daniela Nyberg, Borgå svenska domkyrkoförsamling, tfn 0400-980679.**

För föräldrar och andra vuxna intresserade blir det en **föreläsning med Torgny Wirén torsdagen 25.3** på kvällen. Följ annonseringen i lokaltidningarna. Vid samma tillfälle uppträder Kevin Max akustiskt med musik i gospelcountryblues-stil. På plats finns även en utställning om Finska Missionssällskapets fadderarbete.

www.borgrock.fi • www.mission.fi/fadderbarn

Pastor Lusia på besök i Finland

Finska Missionssällskapet fick besök från Namibia mitt i mörkaste november. Tre unga präster och en musiker hade inbjudits till Finland av Jyväskylä församling. Efter tio dagar i Jyväskylä var de på snabbvisit i Missionshuset. En av dem var Lusia Meameno Nghuutola, (f. Djuluume). Hon var bl.a. Esbo svenska församlings stipendiat då hon studerade vid det teologiska seminariet Paulinum i Windhoek. Därför har hon några bekanta i Finland. En av dem, pastor Ben Thilman, var med på Lusias prästvigning den 24 juni 2006. Nu fick dessa två kolleger träffas igen.

Lusia tyckte att hon fick uppleva Guds nåd när hon valdes till gruppen som fick resa och bekanta sig med Finland, trots att Helsingfors var novemberdyster och grå. I Namibia var det sommar och bröllopsåsong, och människorna förberedde sig för julen. I Lusias församling har många människor flyttat till stora städer, men kommer tillbaka till sina hembyar i norr för att fira jul. Då är kyrkorna fulla.

Lusia är den enda prästen i en församling på 5 000 medlemmar. Det finns arbete 24 timmar i dygnet, försäkrar Lusia. Det är svårt att sköta församlingen eftersom byarna ligger tiotals kilometer från varandra. Särskilt jobbigt var det när Lusias hade ett litet barn och väntade sitt andra och var tvungen att gå till fots från by till by eftersom det inte fanns transportmedel. Med hjälp av Symamsellerna i Esbo lyckades Ben och ett par andra missionsengagerade skaffa pengar till en liten motorcykel. Lusias säger att det har underlättat hennes arbete väldigt mycket.

Merparten av människorna i Lusias församling är jordbrukare, som odlar majs, hirs, pumpor, vattenmelon, bönor och nötter. Under åren 2007-2009 regnade det för mycket och översvämningarna förstörde delvis skörden. Många hus var i långa tider isolerade och människorna kunde inte komma till kyrkan. Också Lu-

sias familj drabbades och hennes far var väldigt sjuk. Men nu mår föräldrarna bra och kan hjälpa till med barnen. Lusias njuter av sitt arbete som präst i Namibia.

– Jag känner att jag utför Guds verk, säger hon. Gud vill att jag ska vara hans verktyg, och jag accepterar både goda och dåliga tider.

Text och bild: Outi Laukkanen

Gamla vänner möts. Lusias Meameno Nghuutola på lunch i Helsingfors med kollegan Ben Thilman.

Hur kan man stöda Finska Missionssällskapet?

VillageLife

Internettjänsten VillageLife stöder arbetet i utvecklingsländer. På nätsidorna kan man bekanta sig med virtuella byar i olika delar av världen. Byborna saknar ännu skolor och skolmaterial, lärare, hälsostationer, rent vatten, söndagsskola m.m. Man kan själv välja understödsmål och följa med hur byn förbättras tack vare hjälpen.

Om varje by kan man läsa bakgrundsinformation, bybornas egna berättelser samt aktuella nyheter om bybornas liv. Det krävs ingen registrering för att bekanta sig med byarna eller för att donera, men om man registrerar sig får man tilläggfunktioner, t.ex. tillgång till ett register över sina gåvor

och möjlighet att skapa donationsgrupper dit man kan bjuda in sina vänner.

För 1 euro kan man donera en vaccination, för 2 euro ett myggnät och för 10 euro en skoluniform. Är man många kan man donera en brunn eller något annat större objekt. Man kan donera både via sin nätbank och via sin mobil. Personer under 15 år kan donera endast med sina förmyndares tillåtelse.

Behoven i de virtuella byarna är påhittade, men de motsvarar behov som finns i verkligheten. De medel som kommer in till skolmaterial, används till att utveckla utbildning via Finska Missionssällskapet.

På www.villagelife.fi kan du bekanta dig mer med denna nättjänst.

Händelsekalendern

8.2. Aktualitetsdag i mission i Vasa, Stora församlingssalen, Skolhusgatan 28, kl 14-20 (se detaljerat program på www.mission.fi/fms/aktuellt)

12.3 SAT-7 seminarium i missionshuset i Helsingfors.
Se mer info senare på www.mission.fi

21.3 Furahakören i Karis

27.3. Borgrock i Idrottshallen i Borgå
(se s.14)

17.4 Workshop med Furahakören i Tusby
församlingscenter, Hyryläntie 11

18.4 Högmässa med Furahakören i Tusby
kyrka, Kirkkotie 24

18-20.6 Finska Missionssällskapets missionsfest i Oravais

FMS kontonummer

Gåvor från privatpersoner

Sampo 800014-161130

Församlingarnas kollekt m.m.

Sampo 800016-60710

Frivilliga bidrag till tidningen Mission

Sampo 800016-60710

Referensnummer 450 000 00023

Maja Haikolas minnesfond

Sampo 800014-161130,

skriv MAJA i meddelanderutan.

Födelsedagskonton

Britt-Helen Lindman, tfn 09-1297 266

Testamenten

Tarja Larmasuo, tfn 09-1297 204

Faddrar är oersättliga!

Ett afrikanskt ordspråk säger att det behövs en hel by för att uppfostra ett barn. Detta gäller också i fadderarbetet. Finska Missionssällskapets faddrar är med och tryggar fadderbarnens skolgång. Kom med och stöd flickors skolgång i Mauretanien. Fadderbrevens fäs också på svenska. Din hjälp behövs. Bli fadder: www.mission.fi/fadderbarn, tfn (09) 1297 266.

FINSKA MISSIONSSÄLLSKAPET

Hoppfullhet. I den fattiga provinsen Huancayo i de peruanska Anderna står familjen i fokus. I en liten silversmedsby ber invånarna om en ljus framtid för barnen. Tack vare starka familjeband går kunskaperna i det traditionella silversmidet, med vars hjälp man försörjer sig, i arv från generation till generation. Bild: Joanna Lindén

Mot en ljusare framtid

VÄGKOST

När året är nytt ser man framåt. För en del har året börjat med löften som skall leda dem mot en ljusare framtid. Andra ser fram emot sommaren. Då man ser på världen i stort, har många svårt att föreställa sig en ljusare framtid. Mycket av det mörker vi människor har omkring oss är ett onskans mörker, som bara tycks tättna i världen.

Jesu sade om sig själv, ”Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus.” (Joh 8:12). Här är en av drivkrafterna bakom mission, som ger människor i andra länder en framtid med Jesus.

I flere århundraden har vi i Finland sökt sanningen i Jesus Kristus och Guds Ord. Det har inspirerat människor till att påverka och förbättra det egna samhället, men också till att söka sig ut till fjärran folk för att ge dem en framtid och ett hopp.

Under min studietid sade en av föreläsarna: Förenta nationerna har insett att det lönar sig att starta hjälpprojekt, som förbättrar människornas vardag, endast på sådana ställen där kristen mission har bedrivits. Tack vare mission har människorna lärt sig att se livet på ett nytt sätt och är därför mottagliga för förändringar av sin vardagsmiljö.

Den lutherska kyrkans f.d. president i Hong Kong, Josephine Tso, sade vid missionsfesten i Karis: Det första som förändrades med kristendomen var värderingarna och synen på livet. En person berättade med en blandning av förvåning och glädje hur hela hennes syn på livet hade förändrats när hon kom till tro. Aldrig tidigare hade hon sett att himlen var så blå, att blommorna var så vackra och att hennes man var så viktig för henne.

Det är livsförvandlande att se sig själv och livet ur Jesu synvinkel, som älskad av himmelens Gud och befriad från det som binder vid det onda. Det är livsförvandlande att vara insatt i en ny gemenskap i kärlek.

I vår tid söker allt flere sanningen i förnuftet och i människan själv. Religionen har man försökt förpassa till att vara en privatsak i hjärtats inre rum. Men kristendomen kan aldrig vara enbart en privatsak. Då förnekar den sig själv. Kristna har alltid som uppgift att söka samhällets bästa och se till vad den enskilda människan behöver. Därför har det varit självklart att bygga skolor och sjukhus vid sidan av kyrkor i de länder där missionen verkar.

Att finna Kristus är att se världen ur ett nytt perspektiv, i ett nytt ljus. Den människa som söker sanningen utifrån något annat än en levande Gud som skapat himmel och jord, kommer att bli besviken, om inte förr så när Gud visar att Han är den som har all makt i himlen och på jorden. *”Ljus av ljus från ljusets rike kommer till oss med Guds makt. Längs hans väg på jorden håller himlens änglar trofast vakt.”*

När vi vandra i Hans ljus bli vårt liv målmedvetet på alla sätt. Då blir det också ett liv med mission. Ett liv för att föra det glada budet vidare till människor som ännu inte fått se sig själva och sitt liv i Jesus Kristus. Då går vi med många andra mot en ljusare framtid.

Gunnar Weckström
skribenten är prost och bosatt i Karis